

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 10Csp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220200236
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Czafiková
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2020:4220200236.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou Mgr. Monikou Czafikovou v spore žalobkyne: E. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. X. Č.. XX, E., práv. zast.: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, práv. zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 300,00 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi finančné zadostučinenie vo výške 300,00 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 23.01.2020 domáhala voči žalovanému zaplatenia finančného zadostučinenia vo výške 300,00 eur s príslušenstvom.

2. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 03.04.2013 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 1.500,00 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eur pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,50 %. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému vrátiť bola 3.375,54 eur. Okresný súd Komárno rozsudkom zo dňa 26.03.2018, sp. zn. 14Csp/71/2017 na základe žaloby žalobkyne zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 447,72 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 05.08.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky:

- a) v písomnom vyhotovení zmluvy nie je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- b) zmluva v časti úroku vo výške 70,01 % z úveru je v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom,
- c) dohoda o poskytnutí služby je neprijateľná podmienka,
- d) zmluva tiež obsahuje nesprávny údaj o RPMN,
- e) reálne poskytnutý úver bol len vo výške 1.284,25 eur.

Rozsudok napadol žalovaný včas podaným odvolaním, pričom Krajský súd Nitra rozsudkom zo dňa 07.11.2019 sp. zn. 8Co/175/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyňi vydať. Žalobkyňa si uplatňuje nárok na primerané finančné zadostučinenie, keďže má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. Vo veci totiž existuje:

1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Občianskym zákonníkom; konkrétne sa jednalo o uvedenie pravdivých náležitostí úveru a zdržanie sa používania neprijateľných podmienok,

2. spotrebiteľ (žalobkyňa) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom,

3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy.

Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje, teda pre vznik tohto práva zákon nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejmý z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného zavedená (nepravdivo informovaná) o podmienkach úveru, následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa vyčíslila na sumu 300,00 eur a to vychádzajúc z ujmy hrozacej žalobkyne v súvislosti s nezákonnou odplatou úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie jedného úveru formálne predstavovala 1.875,54 eur (celková čiastka - istina). Skutočná odplata po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku však predstavovala až sumu 2.091,29 eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. Preto žalobkyňa považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 300,00 eur za primeranú na to, aby pre ňu predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že ako spotrebiteľ bola nútená domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižovala svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. K žalobe žalobkyňa pripojila rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 14Csp/71/2017-76 zo dňa 26.03.2018 a rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/175/2018-129 zo dňa 07.11.2019.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré sa žalobkyňa odvoláva. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje

a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa,

b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom.

Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa ani neoznačila a ani nekonkretizovala, porušenie ktorého práva alebo povinnosti jej zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani

označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

4. Žalobkyňa v replike uviedla, že je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva na pravdivé, riadne a včasné informácie o poskytovanom produkte (spotrebiteľskom úvere), je teda splnená, o čom bolo právoplatne rozhodnuté. Zároveň žalovaný použil voči žalobkyni neprijateľné podmienky, ktoré sú zakázané, teda došlo aj k porušeniu ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Rozsudky, ktoré žalobkyňa k žalobe priložila, sú právoplatné, teda záväzné pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobkyni na podpis a mal z tejto zmluvy prospech. Žalobkyňa v žalobe zrozumiteľne uviedla, ktoré práva a povinnosti boli porušené - išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého má veriteľ povinnosť riadne a pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úveru, a taktiež došlo k porušeniu ustanovenia § 53 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože do zmluvy boli zakomponované neprijateľné podmienky. K požadovanej výške finančného zadosťučinenia žalobkyňa ďalej uviedla, že kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú:

- a) intenzita zásahu do práv spotrebiteľa - použitie neprijateľných podmienok, poskytnutie nižšej sumy úveru, ako bola deklarovaná v zmluve, úročenie neposkytnutej časti finančných prostriedkov úrokom vo výške až 70% a pod.
- b) výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 2.000,- EUR, ktoré žalovaný od žalobcu požadoval na základe zmluvy,
- c) dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (04.03.2013) až do rozhodnutia Krajského súdu (07.11.2019), teda viac ako 6 rokov
- d) objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu - znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver.

5. Žalovaná v duplike uviedla, že predpoklad formulovaný v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 159 ods. 2 O.s.p., § 228 ods. 2 CSP). S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnu skutočnosť t. j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností, si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie, v ktorom sa rozhodovalo o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, neprijateľnosti zmluvnej podmienky, povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, a i. Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobkyne nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa v podanej žalobe neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa.

6. Súd na prejednanie veci nariadil na 07.09.2020 pojednávanie, ktorý vykonal v neprítomnosti ospravedlnených strán sporu a ich zástupcov. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to s rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 14Csp/71/2017-76 zo dňa 26.03.2018 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/175/2018-129. Takto vykonaným dokazovaním súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

7. Rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 14Csp/71/2017-76 zo dňa 26.03.2018 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 447,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 447,72 eur od 05.08.2017 do zaplataenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žalobkyni bolo priznané právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáhala voči žalovanému zaplataenia žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na jej úkor. Súd v uvedenom rozsudku dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý žalovaný poskytol žalobkyni na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500023630, keďže zmluva neobsahovala náležitosti vyžadované v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

8. Krajský súd v Nitre po odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 14Csp/71/2017-76 zo dňa 26.03.2018 rozsudkom sp. zn. 8Co/175/2018-129 zo dňa 07.11.2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, nakoľko mal preukázané, že v úverovej zmluve je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Hmotnoprávne predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia požadovaného žalobkyňou upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5. Základnými predpokladmi vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú: 1/ porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a 2/ úspech spotrebiteľa pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností ustanovených zákonom. Z uvedeného vyplýva, že ak spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej či už zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo iným predpisom zodpovedá.

11. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v plnom rozsahu dôvodný.

12. Ako vyplýva z rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 14Csp/71/2017-76 zo dňa 26.03.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/175/2018-129 zo dňa 07.11.2019 žalovaný pri uzatváraní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX porušil svoju povinnosť zakotvenú v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, čo bolo dôvodom, pre ktorý bola žalobkyňa v predmetnom súdnom konaní úspešná a súd jej priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 447,72 eur s príslušenstvom. Súd má v danom prípade za to, že sú splnené oba predpoklady na to, aby bolo žalobkyni priznané primerané finančné zadosťučinenie, a to jednak porušenie zákonom stanovenej povinnosti žalovaným a úspech žalobkyne ako spotrebiteľa pri ochrane jej práv v dôsledku porušenia povinností žalovaného. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 389/2015 zo dňa 14.09.2016, v ktorom sa konštatuje, že „v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva

alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve“. Nie je teda dôvodná námietka žalovaného, že na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné, aby súd priamo výrokom rozhodnutia konštatoval porušenie povinnosti, ale je postačujúce, keď na základe porušenia povinnosti je spotrebiteľ úspešný pri uplatňovaní konkrétneho nároku vyplývajúceho z porušenia povinnosti, teda aj napr. z bezdôvodného obohatenia. Rovnako tak nie je potrebné, aby spotrebiteľovi vznikla ujma z porušenia tejto povinnosti, keďže na vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia zákon nevyžaduje, aby bola privedená ujma.

13. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia súd považoval žalobkyňou žiadanú sumu 300,00 eur za primeranú, a to vychádzajúc z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti s nezákonnou odplatou úveru, ktorú žalovaný od žalobkyne požadoval, hoci na ňu nemal nárok. Žalobkyňa mala podľa zmluvy o úvere celkovo zaplatiť sumu 3.375,54 eur, pričom v skutočnosti jej bola poskytnutá suma 1.284,25 eur (suma úveru 1.500,00 eur bola v skutočnosti znížená o sumu 215,75 eur žiadanú žalovaným titulom odplaty za poskytnutie odkladu splátok). Žalovaný teda požadoval od žalobkyne o 2.091,29 eur viac, než na čo vzhľadom na porušenie svojich povinností mal nárok. Vo vzťahu k tejto sume sa žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie vo výške 300,00 eur javí ako primerané, zodpovedajúce ujme, ktorá žalobkyni hrozila, úsiliu žalobkyne, ktoré musela vynaložiť na to, aby sa domohla ochrany svojich práv na súde v záujme ďalšieho neznižovania svojho majetku na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom. Zároveň táto výška finančného zadosťučinenia v dostatočnej miere plní aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

14. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 300,00 eur. Lehotu na plnenie súd v zmysle § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) určil na tri dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

15. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej súd voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Komárno.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Ak zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje osobitné náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutia považuje za nesprávne (odvolacie dôvody, a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok, nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci (365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).